

PETŐCZ ANDRÁS

Keserű óda

1.

Csillámló sziklafalon ülök,
a távolban
kanyarog az út, látom,
aki egykoron voltam.

Egyedül, nélküled,
visszhang sem felel,
gyűrűzik emlékek tava,
ami itt, valaha
– így múlik el.

Szeretnék messzire nézni,
mint aki érti,
miért e kép.
És várni, hogy újra
sor kerül a múltra,
s minden visszalép.

Tudom, hogy nem lehet,
ismét veled,
hogyan éreznék
megint.

Nézem, miképpen int
búcsút a nyár.

A tél majd megtalál.

2.

Valamikor szerettem élni,
és téged is szerettelek,
de ennek már vége,
nincs meg az erő, ami összeköt.

Természetes, hogy többet soha,
és csak az ostoba
mondja, hogy minden
visszahozható.

Orfeusznak sem sikerült,
nem tölti ki a hiányod-űrt
senki, senki, senki.

3.

Fontos volt valami, valamikor,
és ami elment,
az eltipor,
nem hozza vissza senki sem,
amit eljátszik a háború velem,
ébredni jó,
és mindaz,
ami jó,
beváltható,
ha tetszik, olyan valutára,
ami a másvilágra
útlevelet ad.

Valamikor annyira fontos,
valamikor annyira hittem,
ki az, aki most pontos?,
ki az, aki hazudik itten?
– nem tudom megmondani.

4.

Részem voltál, miként a testem,
a bőröm, a húsom és
az izmaim.

Nem tudom elmondani szebben,
hogy a hiányod éppen
miféle kín,

mennyire nem tudok nélküled
élni se,
halni se
immár.

Azt képzelem, megállsz a sírnál,
márványtáblámat simogatod,
és azt mondod magadban,
kár, hogy halott,
és azt is,
hibás vagyok.

Bűnös vagy, igen,
és gyilkos is!

5.

Nem lesz már másképp
semmi sem,
valami képzelet
játszódik velem,

néha-néha még veled
álmodom,
és felriadok olykor.

A csendben
a szívdobogás.

Hallgatom.

Valami hang.
Kívül talán.

Erre figyelek.

Elég
ostobán.